

EXPUNERE DE MOTIVE

LEGE

Pentru modificarea Legii nr.46/2008 privind Codul silvic

Articolul 6. Din forma actuală a articolului 6 din Codul silvic se înțelege că proprietarii de vegetație forestieră din afara fondului forestier au doar două obligații, însă la art. 60, alin.(1) din Cod este prevăzut că produsele lemnoase din vegetația din afara fondului forestier național se recoltează pe bază de autorizație de exploatare eliberată de ocolul silvic. În consecință, propun modificarea articolului în sensul indicat de lege.

Articolul 37. Pentru regenerarea suprafețelor de fond forestier care nu oferă condiții optime de dezvoltare a vegetației forestiere sunt necesare eforturi suplimentare din partea proprietarilor de fond forestier, eforturi care generează costuri suplimentare. Dacă în cazul proprietății publice a statului aceste costuri din anumite zone pot fi acoperite de veniturile realizate la nivel național de Regia Națională a Pădurilor – ROMSILVA, în fondul forestier privat există situația în care proprietarii nu-și pot îndeplini obligația prevăzută la art. 17, lit. c) din Cod, de a realiza lucrările de regenerare a pădurii din cauza faptului că realizarea acestor lucrări ar implica costuri care ar depăși posibilele venituri realizate din exploatarea acelei proprietăți.

În această situație, pentru ca proprietarul suprafeței de fond forestier să aibă posibilitatea de a-și îndeplini obligațiile legale în condiții de rentabilitate economică a exploatării proprietăților sale, va putea include în fond forestier o suprafață aptă pentru plantare, aflată în proprietatea lui, cu posibilitatea de a oferi o altă destinație suprafeței declarată ca fiind neproductivă din punct de vedere silvic. Această scoatere din fond forestier, cu includerea în compensare în fond forestier a unui teren care să aibă minim suprafața terenului care face obiectul scoaterii din fondul forestier național, trebuie să se realizeze fără plata unor taxe suplimentare, proprietarul fiind nevoit să apeleze la această procedură pentru a-și putea îndeplini obligațiile legale, în condiții de exploatare rentabilă a proprietății.

Articolul 53. Potrivit legii, ariile naturale protejate de interes național sunt: rezervații științifice, parcuri naționale, monumente ale naturii, rezervații naturale, parcuri naturale. Dintre ariile protejate menționate de mai sus, parcurile naționale și parcurile naturale au dimensiuni mari ce variază de la 4.100 de hectare (Parcul Național Buila Vânturarița) până la mai bine de 148.000 ha (Parcul Natural Munții Maramureș). Aceste suprafețe includ terenuri cu diferite folosințe (păduri, pajiști, intravilan etc) incluse în proprietate publică sau privată. În multe cazuri, pășunile aflate în proprietate privată constituie enclave în fondul forestier, fiind înconjurată în integralitate de pădure.

Articolul 53 alin. (6) din Codul Silvic prevede că: ”Se interzice trecerea animalelor domestice prin pădure în arboretele în curs de regenerare, în plantațiile și regenerările tinere, în ariile naturale protejate de interes național, în perimetrele de ameliorare, precum și în perdelele forestiere de protecție.” În actuala formulare, în cazul tuturor pășunilor care sunt enclave în fond forestier, utilizarea pășunilor de către cei în drept, conform folosinței acestora, este interzisă, întrucât animalele nu au cum să ajungă la respectivele pășuni. Această restricție este cu atât mai acută în în parcurile naționale și naturale, datorită suprafețelor mari afectate, existenței comunităților locale și necesității păstrării unui mod tradițional de viață.

O analiză a categoriilor de arii naturale protejate de interes național ne arată că:

- Rezervațiile științifice au un regim strict de protecție prin care se interzice desfășurarea oricăror activități umane,
- Monumentele naturii un deasemenea un regim strict de protecție care asigură păstrarea trăsăturilor naturale specifice. Î
- În rezervațiile naturale sunt interzise folosințe ale terenurilor care dăunează obiectivelor atribuite.
- OU57/2007 cu modificările și completările ulterioare prevede, ținând cont de zonarea internă a parcurilor naționale și naturale, că pășunatul este permis, în anume condiții, în zonele de protecție integrală (art.22 alin.(6), lit.c)), în zona de conservare durabilă (art.22 alin.(8), lit.c)), în zona de management durabil (art.22 alin.(9), lit.c)), în zona de dezvoltare durabilă (art.22 alin.(11), lit.b)). Astfel singurele zone din parcurile naționale și naturale în care pășunatul este interzis sunt zonele de protecție strictă.

În consecință actuala formulare a articolului 53 alin. (6) presupune nejustificat restricții mai mari decât cele prevăzute în legislația ariilor protejate.

Articolul 83. Realizarea de drumuri forestiere noi reprezintă o prioritate privind managementul forestier responsabil. Codul Silvic încurajează realizarea de drumuri forestiere noi, astfel acestea sunt scutite de taxa privitoare la schimbarea categoriei de folosință forestieră (art.47. alin.(1)), nu necesită autorizație de construire (art.83, alin.(4)) etc. Conform art. 83 (1) Mărirea gradului de accesibilizare a fondului forestier național constituie o condiție de bază a gestionării durabile a pădurilor, cu respectarea prevederilor planurilor de management aprobate în condițiile legii, în cazul ariilor naturale protejate.

Conform art.22 art. (1) din OU57/2007 cu modificările și completările ulterioare, ”zonarea internă a parcurilor naționale și naturale se face prin planul de management”. În baza acestei zonări, conform art. 22 alin. (7[^]1): ”În zonele-tampon, respectiv în zonele de conservare durabilă și de management durabil este interzisă realizarea de construcții noi, cu excepția celor ce servesc

strict administrării ariei naturale protejate sau activităților de cercetare științifică ori a celor destinate asigurării siguranței naționale sau prevenirii unor calamități naturale.”

În același act legislative, în zonele-tampon, respectiv în zonele de conservare durabilă (parcuri naționale) și de management durabil (parcuri naturale), este permisă exploatarea masei lemnoase, după cum urmează:

- Art. 22 alin. (8) lit. j) -În cazul zonelor conservare durabilă din cadrul parcurilor naționale-” lucrări de îngrijire și conducere a arboretelor, lucrări speciale de conservare cu accent pe promovarea regenerării naturale și fără extragerea lemnului mort, cu excepția cazurilor în care se manifestă atacuri de dăunători ai pădurii ce se pot extinde pe suprafețe întinse, în primul rând de parcele întregi limitrofe zonelor cu protecție strictă sau integrală, în restul zonei-tampon fiind permisă aplicarea de tratamente silvice care promovează regenerarea pe cale naturală a arboretelor: tratamentul tăierilor de transformare spre grădinărit, tratamentul tăierilor grădinărite și cvasigrădinărite, tratamentul tăierilor progresive clasice sau în margine de masiv cu perioada de regenerare de minimum 10 ani. Tratamentele silvice se vor aplica cu restricții impuse de planurile de management al parcurilor și de ghidurile de gospodărire a pădurilor în arii protejate;”
- Art. 22 alin. (9) lit. k), l) -în cazul zonelor de management durabil din cadrul parcurilor naturale- ”k) lucrări de îngrijire și conducere a arboretelor și lucrări de conservare; l) aplicarea de tratamente silvice care promovează regenerarea pe cale naturală a arboretelor: tratamentul tăierilor de transformare spre grădinărit, tratamentul tăierilor grădinărite și cvasigrădinărite, tratamentul tăierilor progresive clasice sau în margine de masiv, tratamentul tăierilor succesive clasice sau în margine de masiv, tratamentul tăierilor în crâng, în salcâmete și în zăvoaie de plop și salcie. În cazul arboretelor de plop euramerican se poate aplica și tratamentul tăierilor rase în parchete mici, iar în arboretele de molid, tăieri rase pe parcelele de maximum 1 ha; ”

Prin urmare în zonele tampon din parcurile naționale și naturale, care reprezintă o pondere însemnată din suprafața acestora, este permisă exploatarea masei lemnoase, fără a se permite explicit realizarea de drumuri forestiere noi, ceea ce are un impact negativ atât din punct de vedere al protecției mediului cât și economic. O rețea de drumuri forestiere, bine amplasată, conduce la reducerea presiunilor asupra zonelor actualmente accesibile, protejează cursurile de apă, reduce efectele negative ale lucrărilor de exploatare și contribuie, prin posibilitatea monitorizării și intervenției rapide, la prevenția unor calamități naturale sau dezastre (incendii, alunecări, efecte ale schimbărilor climatice, etc).

În forma actuală art. 83 (2) prevede că: ”Drumurile forestiere sunt căi de transport tehnologic, de utilitate privată, utilizate pentru: gospodărirea pădurilor, desfășurarea activităților de vânătoare și pescuit sportiv, intervenții în caz de avarii, calamități sau dezastre, fiind închise circulației publice, cu excepția activităților sportive, de recreere și turism care se pot practica numai cu

acordul proprietarului, iar în cazul pădurilor proprietate publică a statului, cu acordul administratorului acestora.”

În consecință actuala formulare a articolului 83 alin. (2) exclude valențele preventive ale măririi gradului de accesibilizare a fondului forestier. O definiție a drumurilor forestiere care să includă și aceste valențe ar armoniza prevederile art. 22 alin. (7¹) din OU57/2007 prin care în zonele-tampon este permisă doar realizarea de construcții noi care ” servesc strict administrării ariei naturale protejate sau activităților de cercetare științifică ori a celor destinate asigurării siguranței naționale sau prevenirii unor calamități naturale.”, cu cele ale art. 22 alin. (8) lit. j) și art. 22 alin. (8) lit. j) care permit exploatarea masei lemnoase în zonele tampon și cu art. 83 (1) din Codul Silvic care militează pentru ”mărirea gradului de accesibilizare a fondului forestier național”.

Față de cele prezentate mai sus, vă supunem spre dezbatere și adoptare prezenta propunere legislativă.

Inițiator,

Deputat Laurențiu-Dan Leoreanu, Grup PNL

